nin svo ástjúanlega, at aldrei var þangið eins gundlauslear med hakkum mann, kuirretna kúadun og
haninu öllumm skjelfingumm, seendun og kindum — svipkur álla frelsi og and og metandunum og gjöpku — enn
gjört alt til aáindingar sem þeir megna, og það sem nest er: hinndar og ugþnar ujkygjöndin hanns og skap-
-ukar. til at eida og þinn-kama fredgjt hanns med ölþa, og huitunis endurrujinnnig, at huedsar og spelti skönt..
Mannleg ujettindi eiga hátir, og hátir hapa skuldur. Samkvæmt anda Kristindómsins, en ní í þessu
sambandi, er ujötjöt agandi kjærleikanns nenti drattnandi, hjer eins og annarstaðar, at sá ujesmanar semkjer
á sjer stað. hjer hverpi meir og meir, enn nenti í kjærleikanumm, at hulkkamanumm júpandi. Ad húsbóndinn meg-
-ni eptir því, sem ehirbadani, at hann sjá þjónn drottinns, og í því líkar, þeim sem er þjónustumaðurinn hanns
og at þjónustumadurinn mani eptir því, at hann er frelsingji Drottinns, og í því líkur húsbóndanumm —
Samkvæmt því, þessa, enn auglýsar skuldar, sem hvanntveggji hlakkaveinn hapa at gjetta og líta og hegda eptir
Húsbóndanns skylda er, at sína þjónustufólkinu kjærleiksfult hugarfar, rjettvísi og sanngjörni, í kröfum
sínumm og endurgjaldi — bera samviskusama umhyggju, fyrir þeirra tímanlegu og andlegu velferð og sálar-
heill. (Eff. 6. 9; — Matt. 4, 1;) Þjónustumenn eiga aptur at sína, einlæga undirgefni húsbóndanumm, og í öll-
-umm skapnumm sínumm, trúa og hreinskilna trúmennsku, án als yfirdreps og allrar hrekni, svo at það vær-
-ndi alt húsbóndanns, sem það væri sjálfra þeirra, og þjóna gagn og eign. Hjer, sem annarstaðar, milli
allra manna, milli allra stjetta — á sjer það stað, at: það sem þjer viljið menninir gjöri ydur, það
sama skuli þjer gjöra þeim! At uinnuhjúkit = þjónustuhálkvit, þjóni húsbóndanumm eins, og það þjóni
Drottni vorumm og Jesú Kristi og hlýdnumm Anda, náts og spekkar, (Eff. 6, 5;) — Skadi þjer, heiðraðir
Lesarar mínir! hjer munu þetta ekki myndlíkanir Schleiermachers — hinns hinna — þin Sókratess Sókrates
Humboldt Necker Sólu Islandar Filomathes o. s. frv., en hinn sönni, ujkani þessarar bókar, og hinnar 4.
þúsund þúsunda marka bókar, eptir hann — sem enn sálar skönt hanns — í gjegnumm allar skjelfingar sem
á fyrrnefndu tápund hennar var lagt, sem vakkud gjest at ? miljóna aukaskunkinnu hanns, og þarlög..
— Þarsem þessi nafn nýjunn Schl. er at tala umm, valda umm, í predikunumm sínumm, því hvít kristi-
lega húmilitetit, og skadi þjer enn þaumar hanns og Winkker þjáðir þær. Skadi þjer alt þanat líkandi,
sem til er í sama anda, at það er samkvæmt ujinnunni (Sókrates Sólun Sólans) skadunar anda og bókum

Lýf. Safnaðarinns

—greín.

Þar stígjum hjer liggja á undan, og það gáda kjuntist í, nl. í hangaranlegu stjórn og lögumm; í íþróttumumm
og Vísindumumm —, enn ekki hin fullkomnusta stig, til at auglýsa hið góða. Í hinn hangaranlega fjelagsí
lögumumm, er rjettlætið einungis útvankis, enn at það góda kjuntist, er ávinkanlegt, enn það er hjer þinir
utan manna. Í íþróttumumm kjemur það góða fram, undir þegnfjandaninnar mind, það lýtir þar í sinn ljósi
enn hefur þó ekki náð algjörlegumm innbyrlæks utar í manninumm — það ljspir þar og ljósir, hinir íneirdun-
arafline og í því, sem ljós og ánægja. Í Vísindumumm er það hið góða, eins og altjend þinir nerdinni, þar
kjemur það fram þinir forgrunnum — þar lýtir það undir hannyndaninnar formi, sem eilíft framumjöd
þar er maðurinn skoðandi, og tekur það góda þessvegna þessvegna útníjkið sem eptir þjónar utanvið. Enn ljós
sjerstakra hvapa er það, at vjer sjálfir verdumm búshaður þinir það góda, eda líkami dygdarinnar = dyggðanna
það góda, í sjálfstæðinglegumm skjálþingji, eda dygðin — ner sína fullkomnustu stigi í vilja mannsins. —
At vísa enn nú bædi íþróttirnar og Vísindin, drinsleg merkeni þinir anda Guðs = anda náds og spekkar í manni,
at Guði gjefinn og svo gjefinn, — enn manninum sjálfur er þá þjúnst merkeni — hið lýfandi merkeni — Guðandle
sem andi þessi á at búa í — er madur tekur það algjörlega góda og hann í sjer — í hugsun, andi og skaplunum —
þessi stig, at framan, enn því ekki annars hullvág, og skenda úthinir sjálft sig, til ædra skjeidnimms, þar
sem hið góða agenkerast í fullkominni mynd — og þetta skjeidnimm er kirkjunnar — safnadarinns líf-
á þessu ædra stigji kjuntist það góða, í sinni sönnu fullkomnutilveru — þar kjemur það fram í fyllingu
-unni, því þar lýsir það sjer sjálft, hreinlýnis sem það heilaga — sem Guðs vilji, sem talar vid menn,
auglýsir til auglýsis. Þegar menn líta á Altarisvarent, þeirra skjeidnimma lífsins, sem hjer eru á undan skýrt,
þá menntar og laga íþróttalífið bædi og vísindin og þá, anda manns, og þegna hugsun hanns, enn kirkjufje-
lagið atnelkar og hár hina fullkomnustu endurskopun og endurlausn. Altun kirkjunnar og mjóð er ekki nefnd
menntar menn — heldur at líkjist manni uppá ædra stig lífsins, endurleiða og endurskapa menn; kirkjan er
þessvegna skapnum, og ujkir endurskopuninnar, eda ujkir Guðs hanns. Þetta ujkir er ekki einungis í vonit-
-unni, eda ókomið, heldur er það líka í sannleika komit til vor — það er líka svo í neindinni; því Krist-
-ur hinn annar Adam er kominn í heiminn, og med honumm er hinn helgji vilji fullur inní sögu Mannkynsins
— hann hefur eittsinn einn endurleist hina syndugu náttúru manna. Og eins og Kristur eitt sinn kom á jördina,
eins heldur hann áfram þessari nálægd sinni, vit fjelag sitt — heldur er hann enn nálægur, í tilskipununum

sínumm í "ordinu" og "Sacramentunumm".— (ujkið er í neindinni staðfest). Ef menn líta til hinns mannlega
þá sjest hið sama, at kirkjufjelagið er til í neindinni; því á öllumm tímumm er til samfjelag trúaðra, sem
er at ölíka eins og Krists "mystiska" andlega líkamlega. Líkami hanns er þetta fjelag, af því þeir eiga adal-
máta og búa í sjer hanns anda = Anda náds og spekkar, enn það er heilagur Andi Guðdómsins, sem verkar og líf-
-ir í sannfrædunumm, rjettkvadunumm manni — þannig enn bödunir Guds vors, og Drottins vors nádargjöfum, med End-
-urlausnar skapnumm, hinumm óvidjafnanlega, almáttuga skapfa ujiskunnarinnar og spekinnar eilífa Guds;
og hanns hina helga, innri neru sannleiksins, spekinnar, dygdarinnar, hóleikans, kjærleikans, trúarinnar á
honumm —, og hanns ásýnilegi "mystiska" líkami, er samsafn hinna trúadu, af því djúpt þessa safnadar, er
enn hulin þjóni henginnumm. Eins og kirkjan er ujkir Krists, eins er hún líka ujkir andanns, því kri-
-sts-andi er drottnandi = ujkjandi andi heildarinnar, og í sálu hvers einstaks manns — sannkristinns —;
Kirkjan er hvá þessari hlið, nádarverkanna, og nádarmedalanna, ujkir — og þegar madur skadar
það sanna og rjetta, hið sjálfstæðislega sjónarmid, — þá er hún nádargjafanna ujkir. — Það fjelag
sem mönnumm veitast í, hinar kjöntastu ástgjafir. Því svo sem nádarinnar ujkir er kirkjan gagn-
-skert náttúrunnar ujkir; náttúrugjafirnar, og med heildir hæfileikar, endurskapast og endurfæðast
af þessumm heilaga Anda: Ástgjöfunum Andanns, er þessvegna svo variðt, at þær skapast, eins og skrú-
-ur innan um — heldur enn náttúrunnar med fædda gáfur, hið innra skjilinti, þinir verkunum
Andanns, þær fegnast og endurfædist hinir heilags Anda verkaninnar, med því at venda at nádar-
-gáfunum, hó náttúrugáfurnar sína sönnu sjálfstæðislega þýding, med því verdur hver einstakur
lífandi limur í líkama Krists. Þinir Andanns verkandi kraptt, fær því hver madur sína tak-
-mörkun í heildinni, enn á hinn bóginn apturv, sína sönnu þekku lífsins — — — — — —

—greín.

Þetta fjelag, kirkjan, er hið ásýnilega fjelag — svo sem það er trúarinnar og kjærleikanns sam-
fjelag, sem enn er hulið í Guði, sem í hugsjóninni er meiri enn í neindinni. Enn þetta ásýnilega samfje-
-lag, gjörir sig sínilegt, í samfjelagji hinna trúudu, sem kvedur upp med trúarljós sitt, í trúarlen-
-dómgeinumm, gjörir grein þinir trú sinni, í ákvedinni trúarjátningunni, og svo sem hinns ugge-
-lyggjandi og helgandi kirkja, gjörir trúarljós sitt sýnilegt, í samsvarandi Guds þjónustugjört.
"Confess. Aug." "congregatio sanctorum, in qua evangelium recte docetur, et recte administrantur sac-
rar."? Þessi Definit., gjefur heim þenst uppá hina ásýnilegu og sínilegu — Med því at kirkjan
vertur sýnileg — þá er autsjáð, at hún kjemur í samband vid stjórnina, og hið hangaranl. fjelag..

—greín.

Þó kirkjan sje ekki af þessumm heimi, þá er hún samt í þessumm heimi, og á sem hið ædsta
fjelag, at innrita fjelagsskap heimsins — sinna helga Anda. Kirkjan er ekki af þessumm hei-
-mi, þjódlífið hefur ekki skapat, eda skapfraðt, og kirkjan hefur ekki uppsök sína hjá þjód-
menntuninni — heldur kjemur hún til þjódanna, med Krists bodun. At nýju gjörir hún nú þetta,
á annari mynd, enn á hinumm fyrsta tímumm, því nú kjemur kirkjan til þeirra innanað, þar sem það
ádur kom utanað, því kirkjan er nú aptur innskrifanð hjá hinumm kristnu þjódumm, og sínir sinn end-
-urskapandi og helgandi kraptt, med því at kirkjan er orðin at þjódkirkju. Aðdragandin til þess at kirk-
-jan sje þjódkirkja — gjeta menn sjeð frá þjódlífsins- og stjórnarinnar- og kirkjunnar- sjónarmidi — kirk-
-jan sannar annaðhvort eigin hugmynd sinni, hún skundi aungvannveginn at sínu midi, sem hún ætlar
sjer, ef hún ekki gjörði sig at því adalmedi, sem innibindur í sjer alt þjódlífit, og drægi at sjer alla
ædra menti lífsins — ef hún ekki gjörði sig at midpunkti als lífsins. Kirkjan er svasem skapfull af kristi-
og búskatur andanns "universales et una". Þessvegna hlýtur hún at setja sjer, at safna öllu þjódlífinu
undir sín merki. Væri hún einungis "kirkjuflokkur", sem hinsti ekki inní öunur skjeidnimm líf-
sins — þá væri hún ekki Krists kanníglegt ujkir, ekki það nafn, sem á at sýgna heiminn. Sama
sjest líka hvá sjónarmidi þjódlífsins. Þjódlífit er á sjálfu sjer í mjöfelli sundrungu — það hefur
mikla ábygggju, og mikil verallar umusvif — klipst í marga skeptum. Þessvegna hlýtur það nauð-
-synlega, at leita sinnar ædstu einingar, hvarsem allar skeptur þess mætast, enn þessi eining er eingjin
önnur, enn trúar-bragðin og kirkjan, og þegar þjódirnar leita ekki þessari einingu, þá leita þær hvör-
þjódkirkjunni. Hvar sú þjód, sem ekki hefur þessa einingu, hún er í sjálfu sjer á sundrungu; þessvegna
-na gjeta menn ekki annat, enn talit það ógæfu þinir hverja þjód, t. d. England, hvarsem kirkjulífit